

Mester Györgyi meséi

A homok kincse

Az ifjú herceg már évek óta járta a világot, kéttucat idegen nyelven beszélt, azonban esze ágában sem volt hazatérni. Még többet akart látni a világból, mielőtt megkezdje bölcs uralkodását a saját birodalmában.

Felkeresett ugyan számtalan gazdag várost, látott mérhetetlenül szegény falvakat, hófödte csúcsokat mászott meg, barátkozott kannibálokkal, túlélte több őserdei kalandot, hónapokig hánykolódott a viharos óceánon, oroszlánra vadászott a szavannákon... csupán a sivataghoz nem volt még szerencséje.

Mivel a kíváncsisága nem hagyta nyugodni, ellátogatott hát az arab világba, azzal a szándékkal, hogy szolgáljával kettesben, keresztültevegeljen a sivatagon.

Jóakarói óvták ugyan, hogy másodmagával, biztonságos kíséret nélkül, meggondolatlanság útra kelni, de ő nem hagyta magát lebeszélni, s egy forró reggelen, hű szolgáljával nekivágtak a homoktengernek.

Hatnapi járásra oázist kellett volna találniuk, de a hetedik napon még a nyomát se látták. Ekkorra az ivóvizük elfogyott, a tevék is fáradni látszottak. Már majdnem feladták, amikor a messzeségben pálmafák és kunyhók körvonalai bontakoztak ki.

Először azt hitték délibáb, de ahogy közelebb vonszolták magukat, meglátták, hogy valóságosak úgy a fák, mint a kunyhók.

Szokatlanul csendes volt minden.

- *Talán a hőség teszi, s mindenki árnyékba vonult, azért nincs mozgás a házikók körül* - gondolta a herceg. Rögvest a víztárolóhoz mentek, azonban legnagyobb megdöbbenésükre, az csontszáraz volt!

Kétségbeesve néztek körül, amikor a szolga felhívta a figyelmét egy hatalmas repedésre, mely megnyitotta a homokfalat. A hasadékból hűvös levegő áradt, előtte törött vizeskorsó cserepei és üres kulacsok heverték szanaszét.

A nyíláson átlépve, a herceg meglepetéssel vette észre, hogy az üreg beljebb alagúttá tágul. Égő fáklyája, hosszú folyosót világított meg.

- *Bizonyára vizet kerestek a helyiek* - gondolta -, *s talán most mind, odabenn hűsölnek. De az is lehet, hogy baj érte őket.* A herceg, ilyen gondolatokkal a fejében haladt előre.

Egyszer csak emberi alakot pillantott meg. Örvendezve futott felé, amikor észrevette, hogy az kővé van dermedve, vállán kiszakadt tarisznya, lába előtt pedig, kisebb-nagyobb halmokban, apró kődarabok heverték.

Itt valami rejtély lappang. De nem azért volt kíváncsi a herceg, hogy ennek a végére ne járjon!

Haladt tovább, előre, amikor váratlanul újabb embereket, két egyívású férfit pillantott meg. Testvérek lehettek. Egyikük kezében, taligán, nagy vizeshordó terpeszkedett, de a férfiak, egy tapodtat se tovább,

álltukban változtak kővé. A hordó azonban színültig tele volt egyforma, szabályos alakú kődarabokkal.

Odébb egy asszony tűnt fel. Nagy, kerek tál volt a kezében, kavicsokkal púpozva. Ő is ott gyökerezett a földbe, ahol állt.

Ezután egyre sűrűbben bukkant kővé vált helybeliekre, kik nagy ládákat vonszoltak, vagy vizes tartályokat görgettek maguk előtt, megtömve kavicssal.

Már a mélyén járt az alagútnak, amikor neszezést hallott. Egy öreg férfi kővé dermedt alakja mellett, kisfiú kuporgott. Vizeskulacsot szorongatott a kezében, szípozott és... élt.

A herceg karjára vette a gyermeket, aki lassan megnyugodott, és elmesélte, mi történt.

Az oázist életető víztároló valóban kiszáradt. A helyiek vizet keresve leltek rá a homokfalat megbontó repedésre. Először tágitották, majd ráakadtak az alagútra. Mindenki szomjas volt, egymást legázolva tolongtak át a kapuvá szélesített résen.

Az alagút kisebb barlangba torkollott, ahol, a legnagyobb ámulatukra, egy medencére bukkantak, amely telistele volt kristálytiszta csillogó, hűvös vízzel.

Alig merítettek azonban bele, amikor valaki felkiáltott: a víz alatt a medence alja drágakövekkel van borítva, az szípkázik olyan nagyon!

Már senki nem gondolt a szomjúságra, csak a megszerezhető kincsre. Mint az örültek, belevetették magukat a vízbe, és mindenki meríteni akart - a drágakövekből.

A csobolyókba, vizes hordókba, köténybe, korsóba, tarisznyába, mind-mind drágakő került!

A medence vize előbb csak zavarossá vált, majd lassan elszivárgott valamerre. Ezt akkor senki nem vette észre, csak igyekeztek kifelé a barlangból, kincssel megrakodva.

Alig érték el azonban a fele utat, a drágakövek kavicsá változtak, a hordók, ládák, tarisznyák feneke a nagy súlytól kiszakadt, az emberek pedig maguk is kővé dermedtek.

Az ő apja is mohó volt, telerakta a zsebeit kincsekkel, kővé is vált. Vele azonban csak a vízből merítették, ezért rajta nem fogott a varázslat.

A herceg és szolgálja először a vizeshordóban lelt faragott köveket hordta vissza a medencébe, majd sorban, minden megkövült alak mellől begyűjtötték azokat. Összeszedték az alagútban elszóródott kavicsdarabokat is.

Ahogy egyre jobban beborította a medence alját a sok kő, elkezdtek színesedni, szikrázni, s közöttük ismét felbugyogott a tiszta, hűsítő forrásvíz.

A herceg és a szolgál merítettek maguknak a vízből. Miután szomjukat oltották, minden kővé vált alakot meghintettek vízzel, mire azok megelevenedtek.

Összeszedték az eldobált kulacsokat, a törött korsók helyett újakat hoztak, s mindet megtöltötték vízzel.

Már senkinek nem kellett a drágakő, mert tudták, a barlang nem engedi a kincsét elvinni, a tolvajokon bosszút áll. Eközben rájöttek arra is, hogy mégiscsak gazdagok lettek, hiszen vízre leltek, s a sivatagban mi lehet nagyobb kincs az életet adó víznél!

A herceg épségben átért a sivatagon, de amikor elmesélte a vele történeteket, nem hittek neki, csak összesúgtak a háta mögött: agyára ment a forráság, megbolondította az arab csodavilág, s mesét sző, mint Szereháde...